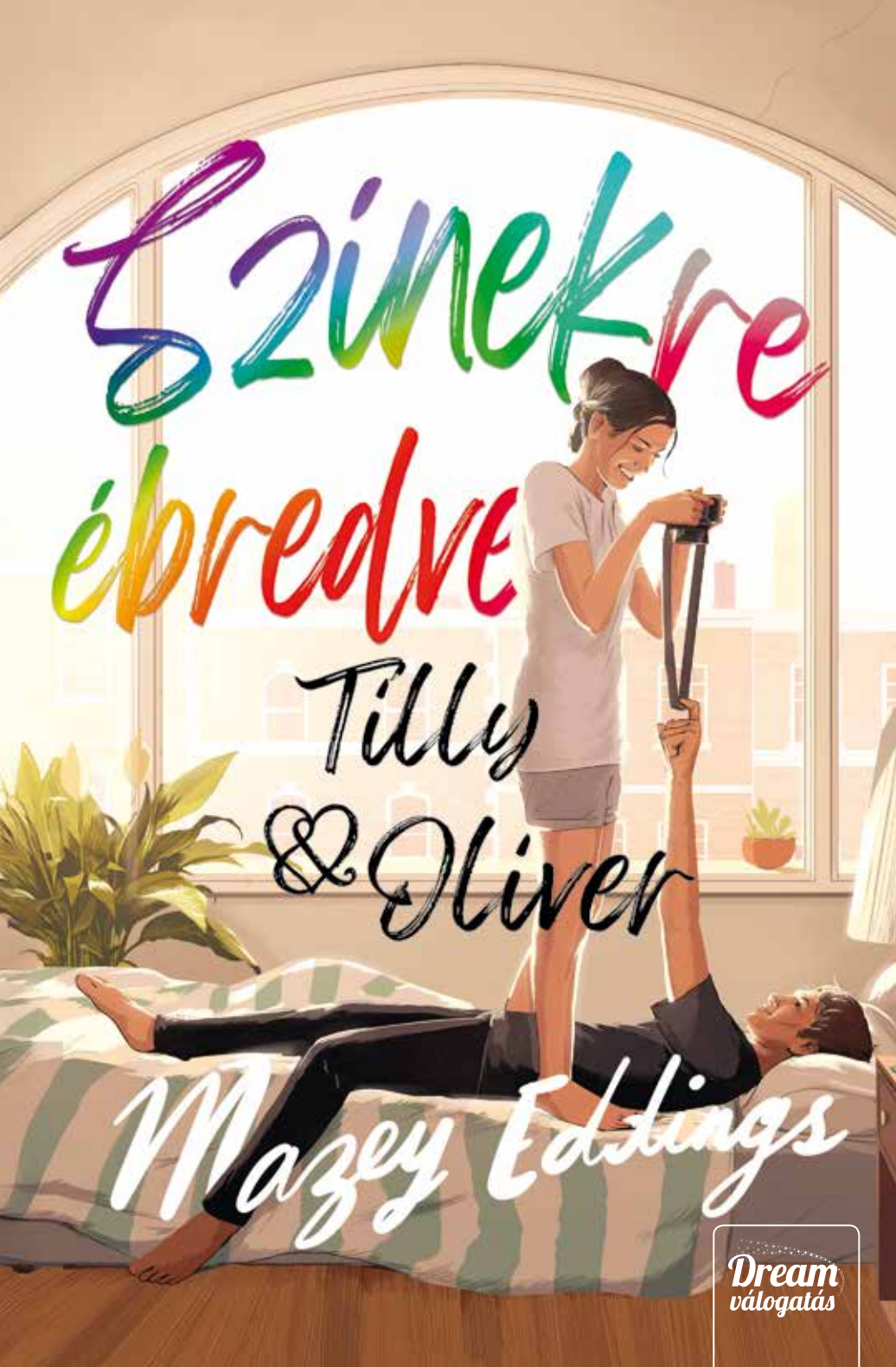


An illustration of a couple in a bedroom. A woman stands by a large arched window, holding a resistance band. A man lies on a bed in the foreground, holding the other end of the band. The room is bright with sunlight coming through the window, and there are plants on the windowsill and floor.

Színekre ébredve

Tilly
& Oliver

Mazey Edlings

Dream
válogatás

Tilly Twomley kétségbeesetten vágyik a változásra. Komoly kihívás számára a mindennapi feladatok elvégzése, ezért küzdelmes gimis éveken van túl, lelkiileg teljesen kiégett. De most készen áll arra, hogy új életet kezdjen. Persze nem éppen arról álmodott, hogy a nyarat a tökéletesnek tartott nővére induló vállalkozásánál fogja töltetni gyakornokként, az ezzel járó európai körutazás azonban a feltétlenül szükséges változást ígéri. A probléma csak az, hogy miközben a jövőjét tervezi, fogalma sincs, valójában mit akar.

Oliver Clark viszont pontosan látja saját céljait. Autizmusa miatt nehezen alakít ki kapcsolatot másokkal, a színelmélet és a dizájn iránti szeretete mégis lehetővé teszi számára, hogy mélyebben kapcsolódjon az őt körülvevő világhoz. Ráadásul mindene megvan, amire szüksége lehet: jó barátja, aki megérti őt, biztos helye egy rangos képzési programban, és nyári gyakorlat, ami jól mutat majd az önéletrajzában. Vagyis minden a tervek szerint alakul – egészen addig, amíg végig nem kell szenvednie élete legrosszabb repülőútját, amelynek összes izgalmáért a kissé eleven és idegesítő Tilly a felelős. Oliver kénytelen a nyarat egy olyan lánnyal töltetni, aki nem is lehetne jobban az ellentéte, és aki irányába olyan érzéseket táplál, amelyeket nehezen tud szavakba önteni.

Miközben a megszokottól eltérően működő tinédzserek egyre jobban megismerik egymást, megtanulják, hogy az élet legjobb pillanatainak némelyikét nem lehet előre kiszámítani. Amikor pedig a katasztrofálisan csodálatos nyaruk a végéhez közeledik, azzal is kénytelenek szembesülni, hogy ez a kiszámíthatatlanság rájuk nézve mit jelent.



Mazey Eddings

bestselleríró, fogorvos és (ami a legfontosabb) Yaya és Zadie nevű macskáinak az anyukája. Leggyakrabban a takarója alatt, romantikus regényeket olvasgatva lehet megtalálni, miközben a férjét arra kéri, hozzon neki nasit. Életének személyes küldetésévé tette, hogy megszüntesse a mentális egészségügyi problémákat körülvevő megbélyegzést, és mindenki számára szerelmes történeteket írjon. Gyökerei Ohióhoz és Philadelphiához kötök, de ma már Észak-Karolina az otthona.

Tudj meg többet a könyvről:

www.mazeyeddings.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Mazey Eddings gyönyörűen megragadja Tilly és Ollie felnőtté válásának állomásait, annak valamennyi káoszával, csalódásával, fájdalmával és örömeivel együtt. Az írás eleven és hiteles. Szinte ott voltam velük minden pillanatban.”

Amazon

„Nekem is épp olyan nehéz néha, mint a két főszereplőnek, ezért sokat adott ez a könyv! Szükségünk van több ilyen pontos, megértő és szeretetteljes szövegre neurodivergens karakterekkel. Bárcsak lett volna egy ehhez hasonló regény tinédzser koromban!”

Goodreads

„A szerzőnő, aki mindkét főszereplőjének diagnózisával rendelkezik, derűt, fényt, humort, igaz betekintést és empátiát visz főhősei valamennyi megpróbáltatásába is. Szellemes és különleges fiatalok próbálják együtt megtalálni a kedvességet, szeretetet és az elfogadást.”

Kirkus Reviews

„Eddings könyve tetszeni fog az olvasóknak, akik egy felnőtté válásról szóló történetet és romantikus regényt is keresnek, amelyben jól kidolgozott, hiteles szereplők kalandjait követhetik végig.”

Booklist

*Dream
válogatás*

Mazey Eddings

Színekre
ébredve
Tilly
& Oliver

— részlet —

The logo for 'Dream válogatás' features the word 'Dream' in a stylized, outlined font with a decorative, cloud-like or smoke-like shape above it. Below 'Dream' is the word 'válogatás' in a smaller, simpler font.

Dream
válogatás

1. fejezet

Méregbe gurulás

TILLY

Tilly, biztos, hogy elegendő alsóneműt pakoltál el?

Ránézek a bőröndömbe bedobált óriási halom alsóneműre. Vajon harminckilenc elég lesz? Mi van, ha az elkövetkező három hónapban naponta többször is összepisilem vagy -kakálom magam? Mi van, ha teljesen tönkreteszem az alsóneműimet, egymás után csinállok strapabíróból agyonhasználtat, és Európában hirtelen alsóneműhiány alakul ki?

– Érdemes mindenre felkészülni – biccentek anya felé, majd az utolsó adag alsóneműt is kihalászom a fiókból. Megpróbálom beszuszakolni őket a bőrönd zsebébe, de mivel szétfeszítenék azt, kénytelen vagyok a hat doboz tampon tetjére pakolni őket – amelyekből természetesen a nagyméretűt választottam, mert nem vagyok híve a félmegoldásoknak.

– Ügyes kislány – mondja anya, és úgy mosolyog rám, mintha most találtam volna fel a globális éhínség ellenszerét. – Akkor még van remény a számodra.

A pillantása és a szavai egyszerre váltanak ki belőlem szégyenérzetet és bosszúságot, és ettől bizseregni kezd a bőröm.

Elfordulok, bemászom a gardróbba, és úgy teszek, mintha egy pár teniszcipőt keresnék, miközben elfojtok magamban egy csalódott sikolyt, amely megpróbál kiszakadni a torkomból.

Ezek a pillanatok csak megerősítik, mennyire szükségem van arra, hogy változtassak az életemen. El kell mennem ebből a házból. Ki kell szabadulnom anyám irányítása alól. El kell menekülnöm Clevelandből.

Pontosan ezért pakolok most éppen: a nagy menekülésre.

Vagy legalábbis amennyire egy, a szüleim által finanszírozott európai körutazást menekülésnek lehet nevezni, melynek során a nővérem alantas gyakornokaként fogok funkcionálni. Most nem mennék bele ennek az egésznek a szemantikájába.

– Beírtad már a hívásainkat a naptáradba? – kérdezi anya azon a tökéletesen begyakorolt könnyed hangján, amely egyet jelent azzal, hogy arra számít, elfelejtettem ezt, és nem lepődik majd meg azon, hogy csalódni fog, amikor ez beiga-zolódik.

– Hát, persze – hazudom. Nehezen veszem rá magamat, hogy olyasmit csináljak, amivel nagyon, de *nagyon* nem akarok foglalkozni, és a szüleimmel betervezett telefonhívások igencsak előkelő helyet foglalnak el ezen a listán.

Ez az utazás egy születésnap és egy érettségi ajándék kombinációja, amely még éppen annyira strukturált, hogy kiérdemelte a szüleim beleegyezését. Ők fizetik az utamat Európába, én pedig cserébe a következő három hónapban beutazom a kontinenst a nővéremmel, Monával, mialatt ő megpróbálja fejleszteni az induló vállalkozását. Anya azt tervezi, hogy amikor ennek vége, Londonban találkozunk, és eltöltünk ott néhány napot, mielőtt hazavinne engem... a valószínűleg rúgkapálva és sikoltozva tiltakozó lányát.

Azért az utazásnak megvannak a maga hátulütői, az egyik a szüleimmel hetente betervezett telefonhívások, melyek so-

rán beszámolok nekik arról, mennyit fejlődött a személyiségem, mennyit tanultam és így tovább.

A másik, hogy noha gyakorlatilag Mona gyakornoka leszek, azt hiszem, a címkét leginkább apám kedvéért ragasztották rám, akinek az a nagy álma (értsd: kapitalista ihletésű rémálma), hogy a két lányából valamikor nagymenő üzletasszony lesz.

– Mondtam Monának, hogy állítson be az óráján emlékeztetőt, és figyelmeztessen téged, hogy vedd be a gyógyszeridet. Azért majd én is rád írok, hogy ne felejtsd el – mondja anya, és a szavai most a bordáim közötti sebezhető ponton találtnak el.

– Nem fogom elfelejteni, anya – motyogom égő orcával. A gond csak az, hogy tényleg hajlamos vagyok elfelejteni, hogy bevegym azokat a kis tablettákat, amelyek az ADHD egyik furcsa iróniájaként az olyan alapvető feladatokban segítenek nekem, mint az emlékezés. Arra viszont nincs szükségem, hogy anya a tökéletes nővéremet is bevonja ebbe a végtelenített kinszenvedésbe, hogy olyan tehetetlennek érezzem magam, mint egy kétéves.

– És Tilly, amíg ott vagy, kérlek, mindenképpen hallgass Monára. Tudom, hogy hajlamos vagy elkalandozni, és a saját dolgoddal foglalkozni, vagy elmerülni a játékban a laptopodon, de ő sokkal jobban fogja tudni, hogy mit kell csinálni, mint te, és az egész utazásnak éppen az a célja, hogy némi élettapasztalatot szerezz. Nem hiszem, hogy bármikor is jelenetet akarnál rendezni.

Ez az a pont, amikor elhallgatok.

Még mindig háttal vagyok anyának, amikor lehunyom a szememet, ökölbe szorítom a kezemet, és az ajkamat harapdálom, hogy elfojtsam a rám törő érzéseket. Azzal nyugtatom magam, hogy nemsokára elmegyek innen.

Nincsenek többé kíméletes, csalódott sóhajok, amikor elfelejtek megcsinálni valamit. Nincsenek többé beletörődő összenézések anya és apa között – a közös teher elismeré-

seként –, amikor felhúszom magam, és az érzelmek egy víz-esés erejével, de annak szépsége nélkül törnek elő belőlem. Nincsen többé szembeállítás az én örökös kudarcaimnak és hiányosságaimnak a tökéletes Mona végtelen sikereivel.

Mona öt évvel idősebb nálam, és valaha szuper jó barátok voltunk. A legjobb barátok. De aztán ő egyetemre ment, a Yale-re, és utána már soha nem volt a régi. A bolondos személyiségét és a hosszú, leomló ruháit egy rakás nadrágkosztümre és több, könyökvédővel ellátott pulóverre cserélte, mint amennyit egy embernek joga van birtokolni. Amikor a szünetekben és ünnepekkor hazalátogatott, egy kicsit mindig más lett. Kevésbé szórakoztató, sokkal komolyabb.

Ahelyett, hogy kitérgyalta volna velem az *Odaát* és a *Ki vagy, Doki?* tévésorozatokot, apával piaci trendekről kezdett el beszélgetni. Anyával pedig a szomszédokkal kapcsolatos pletykákról.

Anya szerint igazi New England-i lett belőle. Szerintem viszont csak egy unalmas alak.

És mintha nem lett volna elég, hogy elit egyetemre járt (és gyorsított MBA-képzést végzett, mi mást... tudom, fogjam be), a tanulás mellett egy Amina nevű zseniális, a mérnöki és az üzleti szakot egyszerre végző diáktársával saját céget alapított. Közösén kifejlesztettek valami burzsoá, környezetbarát, organikus, nem mérgező és egyéb divatos jelzőkkel ellátott körömfestéket – elnézést, luxus *körömlakkot*, mert a *festék* nyilván nem elég kifinomult.

Majd miután tavaly lediplomázott, és nyert némi kezdőtőkét egy nőknek kiírt *nagyon kompetitív* üzleti versenyen (amit apa az egyetlen beszédtemájává és egész személyiségévé tett), Mona Londonba költözött, ahonnan Amina származik, és azóta is ott fejleszti a vállalkozást.

A céget Ruhe-nak nevezték el, amely egy „angolra nehezen lefordítható” német szó, ami körülbelül azt jelenti, hogy körülöttem semmi nem zavar. Biztos vagyok benne, hogy Mona egy, a pontos fordítással nem rendelkező, diva-

tos idegen szavakról szóló *BuzzFeed*-cikkben találta. Tudom, megint csak fogjam be.

Anya és apa akár egy Mona-oltárt is felállíthatott volna a nappaliban, annyira odavoltak a teljesítményétől.

– Jaj, Tilly, ne légy ideges! Nem kritizálni akarlak téged – lép oda hozzám anya, miközben én még mindig teknős-ként összehúzódva kuksolok a gardróbban. Amikor megsimogatja a hátamat, az izmaim megfeszülnek. – Tudod, hogy az ADHD okozza ezeket a problémákat, nem te.

Anya úgy beszél a diagnózisomról, mintha az egy tőlem független entitás volna, valami szörnyű parazita, amely kisa-játította a szervezetemet, és megváltoztatta azt, aki valójában vagyok.

– Dr. Alverez azt magyarázta nekünk, hogy ez okozhat impulzivitást. Meggondolatlan reakciót. Csak azt akarom, hogy tisztában legyél ezekkel a dolgokkal, és le tudj győzni őket – folytatja, miközben körkörös mozdulatokkal simogat, amitől borsószik a hátam, a testem pedig megborzong. Nem szeretem, ha finoman hozzám érnek.

Legszívesebben felordítanék. Legszívesebben felrobban-nék. Legszívesebben a fejéhez vágnám, hogy: *Hagyd abba, anya! Hagyd már abba! Hagyd abba, hogy állandóan felsorolod mindazt, amit megváltoztatnál rajtam, és az egészet a diagnózisra fogod!*

Az ADHD nem „változtatott meg” engem, ahogy azt anya látja. Ez én *vagyok*. Ez egy tagadhatatlan és nyilvánvaló része annak, aki vagyok. Mint a fekete hajam, a szürke szemem vagy a dudor az ornyergemen. Benne van a DNS-emben, valószínűleg a reménytelenül romantikus génem és a szabad humorérzék génváltozata között. Beleszövődött abba, aki vagyok. Ez nem valami betegség, amit gyógyítani kellene.

Elhúzódom az érintése elől, majd felállok, és mintha csak modern táncos volnék, csinállok egy bizarr pörgést és rúgást. Aztán az ajtó felé sasszézom.

– Mit csinálsz? – kérdezi anya a padlón ülve, ahogy összehúzott szemöldökkel és a homlokát ráncolva, zavartan néz rám.

– Örömben táncolok – hazudom. – Egyszerűen csak izgatott vagyok az utazás miatt – teszem hozzá, miközben kitrappolok a folyosóra. – És szükségem van egy kis harapnivalóra.

Folytatom a rögtönzött táncomat lefelé a lépcsőn, és magára hagyom anyát, aki valószínűleg újabb feljegyzést készít a kiszámíthatatlan viselkedésemről. Nem tudja, hogy tudok arról a noteszről, amelyben az ilyen eseteket szokta dokumentálni, és amelyet mindig elmesél dr. Alvereznek a találkozók azon részében, amikor nem vagyok bent.

Utálom azt a noteszt.

De azért néha hajlamos vagyok ilyen furcsaságokat csinálni. Amikor az érzések felgyülemlenek bennem, és eluralkodnak rajtam, és addig feszítik az ízületeimet, amíg úgy érzem, hogy szét fogok szakadni, akkor robbanásszerűen csinálok valamit a testemmel. Mert egyszerűen... *jó érzés* mozogni. Kiadni ezt magamból.

Tudom, hogy anya szerint ez bizarr és valamiféle programhiba nálam, de már feladtam, hogy állandóan megpróbáljam elrejtteni.

Talán, ha elég sokáig egészen önmagam leszek, akkor majd végre békén hagy. És én csak úgy – lehetek.

2. fejezet

A jövő? Alig ismerem.

TILLY

Noha tisztában vagyunk vele, hogy ezt az utat te nyaralásnak tekinted, ne felejtsd el, hogy Monának fogsz segíteni, és az üzleti életről fogsz tanulni. Arra is biztatlak, hogy minden szabadidődet használd fel tanulásra és tájékozódásra – magyarázza apa, miközben a repülőtér felé haladva óvatosan sávot vált az autópályán. – Próbálj meg minél többet megtudni a meglátogatott helyek történelméről! Tessék művelődni!

Szóval a történelemről. Hát, persze. Mert az elmúlt tizenkét évben az állami iskolai történelemoktatásom nem volt eléggé Európa-centrikus. Tragikus, hogy mennyi mindentől megfosztottak.

– Írd le a tapasztalataidat! – tanácsolja anya, ahogy hátrafordul, és rám mosolyog. – Hogy ne felejtsd el semmit!

Elmosolyodom. Igazán, őszintén elmosolyodom. Hosszú idő óta ugyanis ez az első alkalom, hogy anya pozitívan beszél arról, hogy írok. Bevallom, imádkok játszani a szavakkal, addig keresgélni és rakosgatni a betűket, amíg egy érzést kifejezéssé nem alakítok.

Több száz noteszt töltöttem már meg a gondolataimmal, beleveszve a krémszínű, vonalazott oldalakba. Hozzáteszem, anya legnagyobb bánatára, aki mindig kiakad, amikor (gyakrabban, mint azt beismerném) arra jön be hozzám hajnali kettőkor, hogy a szemem száraz, mert nem pislogtam, a kezem maszatos a tintától, a szívemet pedig kiöntöttem a naplóm lapjaira, miközben a másnapi házi feladatomból semmi nincsen kész.

– Ez egy egyetemi jelentkezési esszéhez is tökéletes lesz – folytatja anya, és azzal a lendülettel megszorítja a térdemet.

Azonnal elhúzódom. Már megint kezdi.

– Igen, az lenne – felelem, miközben a körmömet babrálom. – Olyasvalakinek, aki egyetemi felvételiben gondolkodik.

Anya rosszalló arckifejezéssel rám néz, majd visszafordul.

– Még nem késő, hogy meggondold magad az egyetemmel kapcsolatban – mondja anya erőltetett könnyedséggel. – Ősszel például beiratkozhatnál az állami főiskolára, vagy megpróbálhatnál bejutni egy tavasszal induló, négyéves egyetemi képzésre. Bőven vannak lehetőségeid, Tilly. Sajnálám, ha elpazarolnád a tehetségedet.

– Manapság már a főiskolai diploma sem elég – teszi hozzá apa, és a visszapillantó tükörben rám néz. – Ha nem szerzel egyetemi végzettséget, akkor egy küzdelmes élet vár rád.

– Hát, persze. Ne is törődjünk a nyomasztó diákhittel meg a szellemi erőfeszítéssel, amelynek ki kellene tennem magamat, ha meg akarnám szerezni – suttogom magam elé.

– Mit mondtál?

– Azt mondtam, hogy értem. – Nekinyomom a homlokomat az ablaknak. Már nem is számolom, hogy ezt a passzív-agresszív vitát hányszor folytattuk le az elmúlt évben.

Az egyetemet nem nekem találták ki és kész.

A középiskolában a jegyeim átlagosak voltak, de ezeknek az átlagos jegyeknek a megszerzéséért végzett munka olyan volt, mintha kifordították volna az agyamat. Nem jöttem rá,

hogyan tudnék a számokra, egyenletekre, tudományos elméletekre és halott, fehér vénemberek nevére koncentrálni – mert, őszintén szólva, kit érdekeltek? A padokban ülni, és hallgatni a tanárok monoton beszédét, néha fizikailag is fájdalmas volt. Abban a pillanatban, hogy abbahagytam a koncentrálásra tett, elszánt próbálkozásaimat, az agyam egysoros görkorsolyát csatolt, és elhúzott, hogy kitalált tájakon keringjen és szavak körül táncoljon, a kezem pedig, vadul írva a különböző füzetekbe, valahogy megpróbált lépést tartani ezekkel a véletlenszerű ötletekkel.

Nem egyszer előfordult, hogy egy tanár sikeresen megalázott az egész osztály előtt azzal, hogy megkérdezte, nem szeretnék-e csatlakozni hozzájuk itt, a bolygó helyett, amelyen éppen időzöm. A társaim elkerülhetetlenül felharsanó nevetését mindig úgy éreztem, mintha ezer apró tűt szúrtak volna a bőrömbbe, előcsalogatva a megaláztatás és szégyen érzését a pórusaimból.

És ez, hogy finoman fogalmazzak, kurva szar volt.

Finomabban fogalmazva is abszolút szar volt.

Az egyedüli foglalkozás, amikor nem éreztem magam megkínzottnak, az irodalomfakultáció volt. Mindig is képes voltam elveszni mások műveiben. Innen tudom, hogy író akarok lenni. Hasonlatokkal akarok andalogni, túlzásokban akarok gyönyörködni. Azt akarom, hogy az emberek átérezzék és átéljék az általam elmesélt történeteket.

És azt is el akarom kerülni, hogy ehhez egyetemre kelljen járnom.

De ha ezt elmagyarázom a szüleimnek, akkor sokkal jobban elborzadnak, mintha azt vallanám be, hogy hobbiból cicákat rugdosok. Tovább rontja a helyzetet, hogy a tökéletes Mona egy tökéletes egyetemre járt, és a tökéletes évfolyama élén végzett bla, bla, bla. Olyan mércét állított fel a tanulás terén, amelyet én még az ujjbegyemmel sem tudok elérni, bármennyire ugrálok és küzdök is érte.

Végül lehajtottunk az autópályáról, és amikor begördülünk a repülőtéri terminálhoz, úgy mászom ki a hátsó ülésről, mint egy kiskutya a parkban. Nem tudom megállítani a lábam rugózását, ahogy magamba szívom a körülöttem lévő mozgást, a bőröndök kerekeinek zörgését, a kinyíló és becsukódó automata ajtók *zúgását*, ahogy az emberek megteszik az első lépéseket a következő úti céljuk felé. Olyan izgatott vagyok, hogy hányni tudnék.

– A szállodákban próbálj meg összeszedett lenni – tanácsolja apa, ahogy kihúzza a csordultig telt bőröndöt a csomagtartóból, és felém nyújtja. – Ne dobáld szét a bőröndöd tartalmát, ne legyen mindenütt holmid, különben minden országban otthagysz majd valamit!

– Oké – felelem, ahogy átveszem a hátizsákot anyától, apától pedig a bőröndöt. Érzek egy kis szomorúságot a távozásom miatt. Bármennyire megőrjítenek is a szüleim, hiányozni fognak.

– És kérlek, hagyd Tornádó Tillyt az USA-ban – mondja anya, ahogy magához ölel. – Te sem akarod, hogy elveszíts valami fontosat.

Izgatottságom buborékján résnyi lyuk támad. A csodás becenevet hallva már kevésbé vagyok szomorú a távozás miatt.

– Szeretlek titeket – mondom, és adok még egy-egy pusztit anyának és apának, mielőtt megfordulok, és elindulok az automata ajtók felé, amelyek a nagy kalandom kapuját jelentik.

– Ne vedd el semmit! – ismétli meg anya, miközben belépek, és arcul csap a légkondicionált levegő.

– Semmit nem fogok elfelejteni! – szólok vissza egy integetés kíséretében, és továbbmegyek a biztonsági ellenőrzéshez.

3. fejezet

Az indulás sikertelen

TILLY

A biztonsági ellenőrzésnél hagytam a bőröndömet. Esküszöm, hogy nem az én hibám volt, de a repülőtér visszhangzó káoszában, a minden miatti izgatottságomban, miközben a feltorlódott utasok között megpróbáltam nem elveszíteni a cipőmet, a hátizsákomat meg a telefonomat, elképzelhető, hogy elkövettem azt a jaj-de-apró hibát, hogy a bőröndömet a biztonsági ellenőrzésnél hagytam.

– Egyszerűen kicsúszott a kezemből – magyarázom a biztonsági ellenőrzésnél szolgálatot teljesítő egyenruhás nőnek, aki fapofával néz rám. – Szóval haladtam tovább izzadt tenyérrrel, mert itt mindig ilyen meleg van, nem igaz? És akkor *puff*, a bőröndöm egyszerűen kicsúszott a kezemből, és nem tudom, hogy ez a repülőtér ferdén épült-e, vagy mi, de egyenesen ide gurult vissza...

– A futószalagon hagyta – vág a szavamba a nő, és a röntgengép felé int a fejével.

– Ööö... levitációról hallott már?

A nő a szemét forgatja.

– Jöjjön velem!

Követem őt egy nagy fémasztalhoz, ahol megáll, és úgy hajítja fel rá a csordultig telt bőröndömet, mintha egy darab hús volna.

És aztán megteszi, amit addig elképzelhetetlennek tartottam.

Felvesz egy gumikesztyűt, kinyitja a cipzárt, és elkezd kipakolni a bőröndömet.

Hogy az egész világ láthassa annak tartalmát.

Természetesen az alsóneműkkel kezdi. Igaz, más lehetősége nincs is. Marékszám húzza elő a pamutbugyikat, és pakolja ki őket a rózsaszín bőröndöm mellé. Akkora hegyet képez belőlük, hogy ott helyben meg akarok halni. Utasok végtelen sora halad el mellette, és sokuknak igencsak elkeredik a szeme, miközben a Bugyi-hegy egyre magasabb lesz az asztalon.

És aztán, a legnagyobb örömökre, következnek a tamponok. A nő egymás után húzza elő a dobozokat, és emel barikádot a Bugyi-hegy köré.

Órákig tűnő kutakodás után – melynek során megmagyarázhatatlan módon képes az összes pólómat és nyári ruhámat a bőröndben hagyni, miközben az alsóneműim jelzőfényként vonzzák magukra a figyelmet –, a nő elenged egy szigorú figyelmeztetéssel, hogy többé ne hagyjam őrizetlenül a bőröndömet. Az élmény után megfordul a fejemben, hogy életem hátralévő részében poggyász nélkül utazom.

Olyan sebesen megyek a beszállókapuhoz, mint a villám. Ez nem éppen az az előkelő repülőtéri tapasztalat, amit korábban elképzeltem magamnak. Nem tudtam megállni egy túlárazott étteremben, hogy érett felnőttként spenótos-articsókás mártogatóst vegyek. Nem szorongatok jeges kávé a kezemben, miközben könnyedén és elegánsan sétálok a kapuhoz. Nem nézelődtem a repülőtéri üzletekben,

és nem vásároltam színes divatmagazinokat, hogy a repülőgépen lapozgassam őket. Nem dobtam hátra a fejemet, és nem nevettem izgatóan valamin, amit egy gyönyörű idegen mondott *egyszer*.

Ehelyett, ahogy a beszállókapunál lévő pulthoz igyekszem, izzadt és fáradt vagyok, és attól félek, hogy lekésem a járatomat, mert negyedóraig rossz irányba sprinteltem, mielőtt végül felismertem a tévedésemet, és visszafordultam.

– Vegyen egy mély lélegzetet, kedvesem! – nyugtat a jegykezelő, ahogy riadtan rám mosolyog. – Volt egy kis késés, úgyhogy még időben érkezett.

Lihegve megköszönöm neki, a mellkasom még mindig lüktet a futástól, majd átküzdöm magam a kapun, és neki-vágok a beszállóhídnak.

Amikor belépek a repülőgépbe, egy sötétvörös rúzszt viselő, pompás brit kiejtéssel beszélő, csodaszép utaskísérő fogad. Nem tehetek róla, hatalmába kerít az izgatottság, mert tudom, hogy az úti célomon gyönyörűen beszélő emberek vesznek majd körül.

A repülőgép hátsó részébe igyekszem, majd a repülőtéren teljesített maratoni futás után megmaradt erőm utolsó tartalékaival a fejem fölötti tárolóba emelem a bőröndömet. Aztán lehuppanok a huszonhetedik sor ablak melletti ülésére.

Veszek egy mély lélegzetet, hogy megnyugtassam lüktető szervezetemet.

És aztán elvigyorodom.

Ez az. A pillanatok pillanata. Az, amelyik örökre meg fogja változtatni az életemet.

A homlokomat az ablakhoz nyomom, a szívem izgatottan kalapál. Alig várom, hogy felszálljunk. Alig várom, hogy magam mögött hagyjam a földet, a régi életemet és a problémáimat. Alig várom, hogy...

– A helyemen ülsz.

Izgatott, egymást követő gondolataimat éles, brit hang szakítja félbe. A közlekedőfolyosó felé kapom a fejemet, és szemmagasságban egy méretre szabott, fekete nadrágot viselő, hosszú láb néz vissza rám.

A homlokomat ráncolom, mivel ösztönösen nem bírom senkiben, aki nem elasztikus nadrágot visel egy repülőgépen. Szörnyetegek, mindegyikük. De ahogy a tekintetem egy szintén méretre szabott, fekete, legombolós nyakú ingre vándorol, onnan pedig egy olyan gyönyörű arcra, hogy azt hiszem, mindjárt meghalok, úgy döntök, hogy ezzel a kedves idegennel kivételt teszek. Valaki, aki ilyen szép, biztosan egy angyal.

Már ha az angyalok csupa feketét viselnek, az orruk hegyes, az álluk olyan finom metszésű, hogy azzal üveget lehetne vágni, a homlokráncolásuk pedig szigorú és rosszálló. Akkor legyen bukott angyal.

– Hogy micsoda? – préselem ki magamból, miközben a tekintetemet körbehordozom vonzó arcán. Őszinte leszek, az én buta szívem és fejem egy repülőtéren mindig hamar izgalomba jön bárkinek a társaságában, aki korban egy kicsit is közel áll hozzám, de ez a fiú... nos, az „aranyos” messze nem fejezi ki pontosan.

Szexi Srác... vagy várjunk csak, biztos, hogy Szexi *Srác*? Nem lehet, hogy a britek Szexi Pasasnak mondanák? Vagy fazonnak? Esetleg pubinak? Végül is művelődnöm kell, mint tudjuk.

Szexi Pasas sötétbarna haja hullámokban omlik a homlokára. Világosbarna, mézszínű szemét sötét szempillák keretezik. Hosszu ujjaival egyenletes ütemben dobol a lábán, miközben a bal vállam környékét nézi mereven.

– A helyemen ülsz – ismétli meg.

– Ó! – Az ajkamat harapdálom, és azt remélem, hogy bájosnak és kedvesnek tűnök. Megesküdtem volna, hogy a jegyem az ablak mellé szól. És a megesküdtem volna alatt

azt értem, hogy nem ellenőriztem, hanem feltételeztem ezt, mert mi értelme a repülésnek, ha nem nézhetek ki a felhőkre, és nem veszhetek el teljesen az álmodozásban?

– Nem lenne kedved cserélni? – kérdezem. – Nagyon bírom az ablak melletti üléseket.

Szexi Pasas tekintete egy fél másodpercre megtalálja az én szememet, majd újra a vállamra siklik.

– Nem. – Hatásszünet. – Köszönöm.

Rápislogok, és eltátom a számat. Hát... azt hiszem, *ennyi* volt. Szuper. Szuper, szuper, *szuper*. A gyönyörű, feketébe öltözött, komoly fiú nem szórakozik, ha az ülésbeosztásról van szó, és egyáltalán nem jó fej ezzel kapcsolatban, és valójában tönkreteszi az egész utazással kapcsolatos hangulatomat, és most tíz órán keresztül mellette kell ülnöm. Imádom.

Felkászálódok az ülésről, és ellépek a mellette lévőhöz, közben felhúzem a hátizsákomat a padlóról, és a kínos művelet során annak sikerül minden lehetséges sarokba beleakadnia. Megpróbálom magamat a folyosó melletti üléshez préselni, hogy Szexi Pasas elérjen, de ő csak vár, az ujjával még mindig dobolva.

Egy örökkévalóságnak tűnő, kínos ácsorgás után mindketten finom kézmozdulattal jelzünk a másiknak, hogy haladjon tovább, én az ő ülése felé intek, ő a folyosó felé. Azt hiszem, mindkettőnket váratlanul ért a gesztus, mert aztán rángatózó mozdulatokat teszünk egymás felé és egymástól távolodva, mintha kakaskodó, nos, kakasok volnánk.

A szeme elkerekedik, mintha egy elvadult macskával állna szemben, én pedig fintorgok egyet, és az arcomat előnti a forróság. Végül kilépek a folyosóra, hogy neki több helye legyen, de ugyanebben a pillanatban Szexi Pasas határozottan megindul az ülése felé.

Így aztán a homlokom nekiütődik a nevetségesen finom metszésű állkapcsának.

– *Agghrrrrhhjh!* – morogja, elrántva a fejét.

A lábam megadja magát, és a fejemet a kezembe temetve lehuppanok a folyósó melletti ülésbe.

Úveget vágni? Ezzel az állkapoccsal a koponyámat fel lehetne nyitni! Szent szar, ez iszonyúan fáj!

Úgy érzem, mintha a repülőgép elcsendesedett volna, és minden megdermedt volna, miközben én a lüktető fejemet fogom, és elképzelem, ahogy Szexi Pasas fölém tornyosul, és a szemében mérhetetlen borzalommal rám néz.

Végül elpréseli magát mellettem, majd hosszú végtagja-
it behajtogatja az ablak melletti ülésbe, fekete hátizsákját
pedig leteszi a lába elé a földre. Kissé elfordul tőlem, még
mindig enyhén zihálunk a kialakult káosztól.

– Ez nagyon fáj – közli aztán Szexi Pasas, ahogy hom-
lokráncolva, az állát simogatva kinéz az ablakon.

Tátott szájjal, hitetlenkedve nézek rá. Ezt most úgy
mondja, mintha az egész az én hibám lett volna.

– Ó, tényleg? Mert az én fejem *remekül* van! – csattanok
fel. – Kösz, hogy megkérdezted!

Felém fordul, és úgy pislog, mintha elfelejtette volna,
hogy itt vagyok. Egy kis elégedettséget érzek, amikor elpi-
rul, és magát elszégyellve rám néz.

– Úgy látom, mintha púp nőne rajta – mondja, miköz-
ben a szemöldökét összehúzza közelebb hajol, hogy szem-
ügyre vegye a homlokomat. – Valószínűleg jegelned kellene
– teszi hozzá tényyszerűen, kihúzza magát ültében. Aztán
határozottan biccent egyet, mintha ezzel megoldotta volna
az összes gondomat, és visszafordul az ablakhoz.

Az állam ekkor már olyannyira leesett, hogy kiszakította
a repülőgép padlóját, miközben továbbra is a fiút bámulom.

Ööö... mi a franc folyik itt? Előbb megüti a fejemet az-
zal az éles és gyönyörű állkapcsával, majd közli velem, hogy
jegelnem kellene? Meg sem kérdezte, hogy jól vagyok-e.
Szexi Pasas? Bocs, de inkább Szexi... *Barom*. Vagy... *Tahó*.
Vagy bármelyik másik szó, ami azt jelenti, hogy *bunkó*.

Puffogva keresztbe fonom a karomat, és az előttem lévő ülés repedezett műbőr kárpitját bámulom.

Nevezzük látnoki képességnek, vagy megérzésnek, de az a gyanúm, hogy ez egy nagyon, de *nagyon* hosszú repülőút lesz.